

"Я звычай маці сваёй зберагаю..."

(Заканчэнне. Пачатак на 1-й стар.).

Расказ Ірыны Мікалаеўны нейкім цудоўным чынам перанёс нас у тыя часы, калі жыццё нашых продкаў пачыналася з ручніком і ім жа заканчвалася. Яго клалі ў кальскую народжанага дзіцяці, вешалі на абразы, на ручніку хлебам-соллю сустракалі дарагіх гасцей, ім звязвалі рукі жаніху і нявесце, з ім сваталіся, ім абвязвалі першы сноп, яго павязвалі на магільны крыж... Вось на малюнку кругі, ромбы, крыжы, палоскі... А што ж яны абазначаюць? Прыгожа — вось і сёння лічым, што варта купіць. Але з гэтым можна трапіць у недарэчную ситуацыю.

Успомніла Ірына Мікалаеўна выпадак, калі знаёмая недзе прыдбала вышываны ручнік на вяселле сына. Ірына Мікалаеўна паглядзела і жахнулася — перад ёю ляжаў памінальны ручнік з сімвалам "дзяды". Ім ні ў якім разе нельга карыстацца на вяселлі! А ці не бывае так, што хаваюць нябожчыка, а на крыжы можа вісець ручнік з неадпаведнымі сімваламі? Хтосьці можа са смехам сказаць, маўляў, гэта ўсё забабоны старой вароны. На самай справе гэта мудрасць нашых продкаў, над чым нельга не задумацца.

Шмат цікавага пра беларускія ўзоры, як напамін пра нябачныя сувязі чалавека з Богам, прыродай, продкамі, рассказалі майстры Дома рамёстваў. Яны знаходзяць і адраджаюць, захоўваюць амаль што забытыя людзьмі ўзоры і сімвалы. Шмат цікавага мы даведаліся пра рэгіянальныя і нацыянальныя мастацкія асаблівасці ручнікоў.

Удзячнымі апладысментамі слухачоў завяршилася гэтае цікавае мерапрыемства. Дом рамёстваў учарговы раз набыў для сябе новых прыхільнікаў.

Марыя Хмялюк.